

Arrest

nr. 206 791 van 13 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2018 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 19 mei 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.3. Verzoekster dient op 7 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeksters vingerafdrukken reeds zijn opgenomen in het Visum Informatie Systeem (VIS). Meer bepaalt blijkt hieruit dat de Oostenrijkse autoriteiten verzoekster, op voorlegging van een Ethiopisch paspoort, op 7 februari 2018 een Schengenvisum verstrekten.

1.5. Op 20 juni 2018 wordt verzoekster gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.6. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris richt op 25 juni 2018 een verzoek tot overname aan de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening. De Oostenrijkse autoriteiten stemmen op 2 juli 2018 in met dit verzoek.

1.7. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 9 juli 2018 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

<i>naam : [G.]</i>	<i>alias [F.]</i>	<i>alias [T.]</i>
<i>voornaam : [H.F.]</i>	<i>alias [M.E.]</i>	<i>alias [E.]</i>
<i>geboortedatum : [...]</i>	<i>alias [...]</i>	<i>alias [...]</i>
<i>geboorteplaats : [...]</i>		
<i>nationaliteit : Eritrea alias Ethiopië</i>		

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [G.], verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, was op 19.05.2018 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en een inreisverbod (13sexies) werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge. De betrokkene was bij haar aantreffen in België niet in bezit van identiteitsdocumenten. Ze diende op 07.06.2018 te Brugge een verzoek voor internationale bescherming in.

Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. Deze treffer toont aan dat de Oostenrijkse consulaire diensten te Addis Abeba (Ethiopië) de betrokkene op 07.02.2018 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 9 dagen tussen 19.02.2018 en 14.03.2018. De betrokkene was op dat moment in bezit van een paspoort van Ethiopië met nummer EP4716806, afgegeven op 15.08.2018 en geldig tot 14.08.2022.

De betrokkene werd gehoord op 20.06.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Ze stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene verliet Eritrea in april 2016 en trok via Soedan naar Ethiopië. Op 20.08.2018 vloog ze met een door een smokkelaar geregeld paspoort van Ethiopië, dat was voorzien van een door de Oostenrijkse instanties verstrekt visum, naar Oostenrijk. Na een verblijf van 3 dagen vervolgde ze haar weg naar Frankrijk vanwaar de betrokkene naar het Verenigd Koninkrijk hoopt te reizen. Na een verblijf van een maand in een opvangkamp van een NGO in Parijs kwam de betrokkene naar België waar ze op 18.04.2018 een eerste maal werd aangetroffen. Ze stelde dat ze het bovenvermelde paspoort verloor in Frankrijk.

De betrokkene stelde dat ze naar het Verenigd Koninkrijk wilde reizen maar in België werd opgepakt en uiteindelijk besloot internationale bescherming te vragen in België. De betrokkene stelde geen bezwaar te hebben tegen een behandeling van haar verzoek voor internationale bescherming door de Oostenrijkse instanties.

Op 25.06.2018 werden de Oostenrijkse instanties met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Op 02.07.2018 stemden ze in met dit verzoek. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende

lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat een smokkelaar haar een paspoort van Ethiopië bezorgde. Ze voegde toe dat zijzelf de smokkelaar de gegevens van de bovenvermelde VIS-treffer verstrekke. Diezelfde smokkelaar zorgde volgens de betrokkene ook voor het door de Oostenrijkse instanties afgegeven visum. In verband hiermee voegde de betrokkene toe dat de gegevens van de bovenvermelde VIS-treffer niet haar gegevens zijn. Hieromtrent merken we op dat de werking van het VIS wordt uiteengezet in Verordening 767/2008 van het Europees Parlement van het Europees Parlement en de Raad van 09.07.2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (verder de VIS-verordening). Doelstellingen van het VIS zijn onder meer te voorkomen dat de criteria voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag, worden omzeild en te helpen bij de identificatie van personen die niet of niet langer aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten voldoen (cfr. artikel 2). Een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers impliceert de verwerking van biometrische gegevens in het VIS. Verder verwijzen we naar Verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode waarin onder meer wordt gesteld dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van de vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijking van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven.

De via het VIS verkregen treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene overeenstemmen met die van een persoon, F.M.E genaamd. De Oostenrijkse instanties te Addis Abeba verstrekten F.M.E op 07.02.2018 het bovenvermelde visum. Daarbij werd het voorgelegde paspoort door de Oostenrijkse instanties op zijn authenticiteit gecontroleerd en werd bij de afgifte van het visum eveneens rekening gehouden met de andere documenten, die de betrokkene diende bij te brengen bij zijn visumaanvraag zoals het voornemen om terug te keren naar Ethiopië. Aangezien Verordening (EG) 810/2009 bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, de afname van de vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en men in het bezit dient te zijn van een geldig reisdocument kan niet zomaar worden aangenomen dat de via het VIS verkregen gegevens niet van betrekking zouden zijn op de betrokkene en het bovenvermelde paspoort frauduleus zou zijn verkregen. Verder wensen te wijzen op artikel 12(5) van Verordening 604/2013 : "Het feit dat de verblijfstitel of het visum is afgegeven op basis van een valse of fictieve identiteit of op vertoon van valse, vervalste of ongeldige documenten, vormt geen belemmering voor het toewijzen van de verantwoordelijkheid aan de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven. De lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven, is echter niet verantwoordelijk indien hij kan aantonen dat er is gefraudeerd nadat de verblijfstitel of het visum werd verstrekt".

Zoals vermeld uitte de betrokkene geen bezwaar tegen een behandeling van haar verzoek voor internationale bescherming door de Oostenrijkse instanties.

Ze voerde verder tijdens het verhoor geen elementen aan die volgens haar in geval van een overdracht aan Oostenrijk wijzen op een reëelrisico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse instanties stemden met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Oostenrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Ze zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk werd de voorbije jaren belicht in een rapport van "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot December 2015, verder ECRE-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - Country Report - Austria", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het ECRE-rapport, de neerslag van een "fact-finding mission" tussen 30.11.2015 en 02.12.2015, maakt gewag van belemmeringen op het vlak van de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en meer bepaald bij de registratie en van problemen op het vlak van opvang. In een passage met betrekking tot personen die aan Oostenrijk werden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, wordt gesteld dat deze personen niet anders worden behandeld dan personen, die een verzoek indienden in Oostenrijk (pagina 26, "Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country"). Toch stellen de auteurs dat gelet op wat zij algemene tekortkomingen noemen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op een onredelijke vertraging op het vlak van registratie en op behoefte (pagina 26, "In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria"). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat er een risico zou kunnen bestaan en het rapport niet aannemelijk maakt dat het daadwerkelijk over frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat.

Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDA-rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van Oostenrijk (pagina 40 : "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria"). Er worden geen opmerkingen geplaatst bij de situatie van personen, in wiens geval Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is en die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Oostenrijk. Het AIDA-rapport leidt niet tot de conclusie dat de betrokkene, die nog geen internationale bescherming verzocht in Oostenrijk, geen adequate toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 73).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 77). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat bovenvermelde bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, waarbij het ECRE-rapport verder gaat dan het AIDA-rapport en gewag maakt van algemene tekortkomingen ("general deficiencies"). We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. De betrokkene stelde tijdens het verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat

redenenbetreffende haar gezondheid een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Er werden geenelementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties worden ten minste 3 dagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Aangezien vaststaat dat verzoekster is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Oostenrijk en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moelijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoreuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant’s request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court’s primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]”

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66 67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” (Eigen vetjes)

Het arrest J.K. t. Zweden somt zeer precies op hoe het onderzoek door de bevoegde diensten dient te gebeuren:

“85. In Saadi v. Italy (cited above, § 140) the Court held:

‘... for a planned forcible expulsion to be in breach of the Convention it is necessary – and sufficient – for substantial grounds to have been shown for believing that there is a real risk that the person concerned will be subjected in the receiving country to treatment prohibited by Article 3 (see paragraphs 125 and 132 above and the case-law cited in those paragraphs).’

86. In F.G. v. Sweden (cited above), the Court found the following concerning the assessment of the existence of a real risk:

‘113. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and Saadi v. Italy, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, Saadi v. Italy, cited above, § 129, and N. v. Finland, no. 38885/02, § 167, 26 July 2005). ...

114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant’s removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general

situation of violence existing in the country of destination (see *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011). ...

116. It is for the Court to consider in an expulsion case whether, in all the circumstances of the case before it, substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if returned, would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 of the Convention. If the existence of such a risk is established, the applicant's removal would necessarily breach Article 3, regardless of whether the risk emanates from a general situation of violence, a personal characteristic of the applicant, or a combination of the two. However, it is clear that not every situation of general violence will give rise to such a risk. On the contrary, the Court has made it clear that a general situation of violence would only be of sufficient intensity to create such a risk 'in the most extreme cases' where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see *Sufi and Elmi*, cited above, §§ 216 and 218. See also, among others, *L.M. and Others v. Russia*, nos. 40081/14, 40088/14 and 40127/14, § 108, 15 October 2015; and *Mamazhonov v. Russia*, no. 17239/13, §§ 132-133, 23 October 2014).'

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court's case-law that 'the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion' (see *F.G. v. Sweden*, cited above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

88. In assessing the weight to be attached to country material, the Court has found in its case-law that consideration must be given to the source of such material, in particular its independence, reliability and objectivity. In respect of reports, the authority and reputation of the author, the seriousness of the investigations by means of which they were compiled, the consistency of their conclusions and their corroboration by other sources are all relevant considerations (see *Saadi v. Italy*, cited above, § 143; *NA. v. the United Kingdom*, cited above, § 120; and *Sufi and Elmi*, cited above, § 230).

89. The Court also recognises that consideration must be given to the presence and reporting capacities of the author of the material in the country in question (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 231). The Court appreciates the many difficulties faced by governments and NGOs gathering information in dangerous and volatile situations. It accepts that it will not always be possible for investigations to be carried out in the immediate vicinity of a conflict and, in such cases, information provided by sources with first-hand knowledge of the situation may have to be relied on (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 232).

90. In assessing the risk, the Court may obtain relevant materials *proprio motu*. This principle has been firmly established in the Court's case-law (see *H.L.R. v. France*, cited above, § 37; *Hilal*, cited above, § 60; and *Hirsi Jamaa and Others v. Italy* [GC], no. 27765/09, § 116, ECHR 2012). In respect of materials obtained *proprio motu*, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations (see *F.G. v. Sweden*, cited above, § 117, quoted at paragraph 84 above). In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources (see *Salah Sheekh*, cited above, § 136). » (Eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Bij de beoordeling van het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM, dient tevens artikel 13 EVRM in de beoordeling worden opgenomen.

"288. As the Court has held on many occasions, Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (*ibid.*, § 157). 289. The "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant

in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007-II).

290. In order to be effective, the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law, in particular in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakıcı v. Turkey [GC]*, no. 23657/94, § 112, ECHR 1999-IV).

291. Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000-VIII).

292. Particular attention should be paid to the speediness of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of the remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003-X).

293. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), as well as a particularly prompt response (see *Batı and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV); it also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Čonka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-I, and *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66)."

Dat, teneinde een effectief rechtsmiddel te kunnen verzekeren, tevens toegang verzekerd dient te worden tot juridische bijstand: "319. In addition, although the applicant clearly lacks the wherewithal to pay a lawyer, he has received no information concerning access to organisations which offer legal advice and guidance. Added to that is the shortage of lawyers on the list drawn up for the legal aid system (see paragraphs 191 and 281 above), which renders the system ineffective in practice. Contrary to the Government's submissions, the Court considers that this situation may also be an obstacle hindering access to the remedy and falls within the scope of Article 13, particularly where asylum-seekers are concerned."

Dat, indien geen effectief rechtsmiddel wordt voorzien, geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek gewaarborgd kan worden conform artikel 3 EVRM, waardoor verzoekster een reëel risico loopt op een indirect refoulement naar haar land van herkomst.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing wordt meermaals gesteld dat verzoekster verklaarde dat met Oostenrijk niets mis is. Verzoekster is echter van mening dat dit in het kader van de detentie beoordeeld dient te worden en zij hiermee een spoedige vrijlating beoogde. Zij is echter formeel wanneer zij stelt dat het in Oostenrijk voor haar niet mogelijk is een menswaardige behandeling te verkrijgen en dat zij er een reëel risico loopt op een indirect refoulement, hetgeen haar eerdere tocht naar België verklaard.

Dat verwerende partij bij het nemen van het voorliggend besluit rekening moest houden met alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten. Dat zij daarbij rekening dient te houden met actuele informatie omtrent het desbetreffende verantwoordelijke land conform de Dublin III-verordening.

Dat in eerste instantie verwerende partij haar bevindingen voornamelijk steunt op de aanwezigheid van gepaste opvang voor verzoekers van internationale bescherming, waarbij zij geen rekening houdt met de veranderingen die op til zijn, noch verwijst naar de nakende hervormingen die worden doorgevoerd door de rechtse regering te Oostenrijk: "UNHCR calls on Austrian Government to keep refugee protection at centre of asylum law amendments". (stuk 2)

Dat zij vervolgens tevens verwijst naar de toegang tot gezondheidszorg.

Dat zij tenslotte betreffende de toegang tot de asielpprocedure het volgende opmerkt: "We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat er een risico zou kunnen bestaan en het rapport niet annemelijk maakt dat het daadwerkelijk over frequente en systematische voorkomende gevallen gaat." Zij laat hierbij echter na op te merken dat ook te toegang tot juridische ondersteuning bij de asielpprocedure een noodzakelijk gegeven uitmaakt van de toegang tot de asielpprocedure. De juridische bijstand zorgt immers voor een waarborg van de rechten van verzoekster binnen de asielpprocedure en waakt over de toepassing van de mensenrechten in de asielpprocedure.

Verwerende partij laat na op te merken dat het AIDA-rapport waar zij veelvuldig naar verwijst het volgende stelt met betrekking tot juridische bijstand in Oostenrijk:

"1.5.1. Legal assistance at first instance

During the regular procedure at the BFA, asylum seekers are offered free legal advice at the branch offices of the BFA. Asylum seekers have to travel to the BFA, which may be difficult when their place of residence is far away from the office or in remote areas.

This legal advice is funded by the Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF) and co-funded by the Ministry of Interior. One association, Verein Menschenrechte Österreich, covers legal advice in 6 out of 9 BFA branch offices and also offers counselling at its offices in the federal states. Information on the number of consultation hours funded has been made public for the period 1 July 2015 to 31 December 2016. Verein Menschenrechte Österreich received funding for 20,744 consultation hours, while Caritas offered 9,184 consultation hours in the same period.⁵⁸

This offer of free legal advice does not meet the needs of asylum seekers, however. Verein Menschenrechte Österreich, which currently receives most of the funding for legal assistance in the first instance procedure, ⁵⁹ is not regarded as very helpful or committed to the protection of the rights of asylum seekers due to its cooperation with the Ministry of Interior. ⁶⁰ For instance, the call for AMIF proposals mentions that legal advice provision should be organised in cooperation with the authorities. Furthermore, these legal advisers have to inform asylum seekers about voluntary return assistance and send asylum seekers to voluntary return projects (which are provided by the same organisation) during the asylum procedure. This funding framework and the activities of the contracted organisation affect the confidence of asylum seekers in the free legal advice offered. Asylum applicants may also opt to contact an NGO offering free legal advice to asylum seekers, but this resource is limited and may not be accessible for asylum seekers living in remote areas. The founder and Director of the organisation has met criticism with the argument that challenging negative decisions has no prospect of success. In addition, the organisation takes a different approach from others, holding that not everyone seeking asylum is entitled to it. However, the task of a legal advisor and/or representative is to represent a client rather than judge in appeal proceedings.⁶¹

The tasks are prescribed in the call for AMIF proposals: providing information or assistance for administrative or legal formalities and providing information or advice on possible outcomes of the asylum procedure including voluntary return. One of the goals of legal advice must also be to avoid asylum applications without positive perspective. The requirement to provide advice on return as a condition for submitting a project for legal advice under AMIF funding, as was the case under the European Refugee Fund (ERF), has been criticised by NGOs.⁶²

Legal advisers are usually not present during interviews at first instance, except where they are authorised by the asylum seeker for legal representation. According to the information available to Asylkoordination, legal advisers of Verein Menschenrechte Österreich do not accept to act as legal representatives due to a strict interpretation of the contract with the government. Only other organisations or lawyers act as legal representatives for asylum seekers during interviews.

1.5.2. Legal assistance in appeals

When a negative decision is issued, a decision providing for the assignment of a legal counselling organisation is also issued. Such organisation must advise the asylum applicant for free. Yet the asylum applicant may also opt to contact an NGO offering free legal advice to asylum applicants.

The system of free legal aid for the appeal was introduced by amendment of the Asylum Act in 2011 and entered into effect on 1 October 2011.⁶³ Two organisations, ARGE Rechtsberatung (Diakonie and Volkshilfe) and Verein Menschenrechte Österreich, are contracted by the Federal Chancellery to give legal advice with regard to the appeal procedure.

The task described by law entails the obligation to provide advice in case of dismissal of the application. Legal advisers shall be present at hearings before the Administrative Court if the asylum seeker wishes so.⁶⁴ Based on procedural guarantees in accordance with the rule of law and respective EU law, asylum seekers should be able to make effective use of their right to legal advice, according to a ruling of the Higher Administrative Court.⁶⁵

Although the role of the legal adviser in such a hearing was unclear following the 2015 amendment, the Constitutional Court clarified on 9 March 2016 that legal advisers who are summoned to the hearing at the Court have to represent the asylum seekers before the Court, if applicants wish so.⁶⁶ Asylum seekers may be represented by NGOs, ⁶⁷ or pay themselves for a private lawyer.

Financial compensation for legal advice ordered by decree seems to be insufficient. The refunding rate per case is €221.55 (excluding VAT) including all other costs (overhead, travel expenses, interpretation). This flat rate is reduced by 25% when the organisation has provided legal advice in asylum and aliens law proceedings in more than 4,001 cases during the year and by 35% when legal advice was provided to more than 7,000 clients.⁶⁸ This reduction has been justified with reduced overhead expenses, but this argument is not suitable for the main expenses of legal advice, which are staff, interpreter, and travel expenses. Such reduction bears the risk of the organisation avoiding to get in contact with asylum seekers to keep the number of clients below the mark of 4,000 or 7,000. No extra or increased remuneration is granted for cases that are more time-consuming such as unaccompanied children,

abused women or other heavily traumatised asylum seekers, negatively affecting the quality of legal counselling provided accordingly. NGOs have long criticised compensation as being too low for providing good standards of legal assistance. 69

An additional compensation of €159.58 is paid for legal representation in hearings before the BVwG.

Legal advisers do not need to be lawyers or experienced in refugee and asylum law. 3 years of practical experience in aliens law matters is a sufficient qualification for persons with a University degree other than law, while 5 years of practical experience in aliens law matters suffice for persons without a University degree.

Legal advisers have to decide whether to help asylum seekers to write an individual appeal (which must be written in German) and assist them with regard to all procedural requests in the appeal procedure. Asylum seekers have no choice as to which organisation will be responsible for providing legal assistance to them. Joachim Stern reports the findings of a short evaluation of decisions of the BVwG in the case law database between 1 April 2014 and 1 April 2016. The evaluation found 139 procedures before the Court with legal representation of the asylum seekers by ARGE Rechtsberatung and 4 cases with legal representation by Verein Menschenrechte Österreich.⁷⁰ This evaluation shows that asylum seekers who are entitled to receive legal advice by Verein Menschenrechte Österreich are in most cases not represented by this organisation.

In 2017, however, NGOs observed improvements in the system of legal advice. The Federal Chancellery evaluated several appeals prepared by Verein Menschenrechte Österreich,⁷¹ among which the case of an 18-year-old Afghan assisted by the organisation who had submitted only three lines in poor German against his deportation to Afghanistan was raised by the media.⁷² It seems that the allegation of insufficient quality in the appeal led to an improvement in the legal assistance provided by Verein Menschenrechte Österreich.

One project run by Caritas Austria offers assistance during the hearing before the Federal Administrative Court, but this resource is limited and therefore only a certain number of cases can be assisted. AMIF funding for the period 2017-2019 was not granted any longer but the project continues on a smaller scale with alternative funding.

Besides this free legal advice funded by the state, NGOs help asylum seekers lodging appeals and submitting written statements, accompany them to personal hearings at the Federal Administrative Court and may act as legal representative. However, NGOs cannot represent asylum seekers before the Constitutional Court or the Administrative High Court as this can only be done by an attorney-at-law.

A “merits test” is not foreseen with regard to legal assistance at the appeal stage. Legal assistance free of charge is provided in case of the rejection of a subsequent asylum application on *res judicata* grounds too.

The Constitutional Court and the Administrative High Court apply a merits test and tend to refuse free legal aid, if the case has little chance of succeeding.”

Dat juridische bijstand derhalve niet gewaarborgd is gedurende de Oostenrijkse asielprocedure. Dat het AIDA-rapport dit duidelijk aanmerkt als zijnde een structureel probleem.

Verwerende partij heeft nagelaten deze elementen in rekening te brengen, daar waar dit een cruciaal gegeven is in de bescherming van de rechten van verzoekster die voortspruiten uit het artikel 3 en 13 EVRM.

Dat verzoekster zonder juridische bijstand een reëel risico loopt op een indirect refoulement, daar zij niet de nodige bijstand zal hebben om haar dossier voor te bereiden en haar belangen te verdedigen.

Dat een terugkeer naar haar land van herkomst, Eritrea, ongetwijfeld een reëel risico op een schending van haar rechten onder artikel 3 EVRM inhoudt:

“Thousands continued to flee Eritrea while the authorities severely restricted the right to leave the country. Indefinite mandatory national service continued to be imposed. Restrictions on the rights to freedom of expression and of religion remained. Arbitrary detention without charge or trial continued to be the norm for thousands of prisoners of conscience. Thousands were denied the right to an adequate standard of living.”

Dat verwerende partij om deze redenen heeft nagelaten een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren naar het Dublin-land waar zij verzoekster naar wensen terug te sturen.

**

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 en 13 EVRM .

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 en 13 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een

risico bestaat dat verzoekster bij een terugkeer naar Oostenrijk zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 en 13 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Oostenrijk. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Dat ook de toegang tot juridische bijstand hierbij een cruciaal gegeven vormt, doch dat verwerende partij geheel heeft nagelaten dit te controleren.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoekster heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

2.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een

gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.2.2. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.2.2.3. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Oostenrijk en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij overname door Oostenrijk zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

De Raad gaat aldus in de eerste plaats na of verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Oostenrijkse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.2.2.4. Aangaande de (toegang tot de) asielprocedure wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

“De Oostenrijkse instanties stemden met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Oostenrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Ze zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk werd de voorbije jaren belicht in een rapport van "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot December 2015, verder ECRE-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - Country Report -

Austria", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het ECRE-rapport, de neerslag van een "fact-finding mission" tussen 30.11.2015 en 02.12.2015, maakt gewag van belemmeringen op het vlak van de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en meer bepaald bij de registratie en van problemen op het vlak van opvang. In een passage met betrekking tot personen die aan Oostenrijk werden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, wordt gesteld dat deze personen niet anders worden behandeld dan personen, die een verzoek indienden in Oostenrijk (pagina 26, "Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country"). Toch stellen de auteurs dat gelet op wat zij algemene tekortkomingen noemen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op een onredelijke vertraging op het vlak van registratie en op behoefte (pagina 26, "In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria"). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat er een risico zou kunnen bestaan en het rapport niet aannemelijk maakt dat het daadwerkelijk over frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat.

Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDA-rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van Oostenrijk (pagina 40 : "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria"). Er worden geen opmerkingen geplaatst bij de situatie van personen, in wiens geval Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is en die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Oostenrijk. Het AIDA-rapport leidt niet tot de conclusie dat de betrokkene, die nog geen internationale bescherming verzocht in Oostenrijk, geen adequate toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming."

Er dient, in het licht van hetgeen voorafgaat, te worden aangenomen dat verweerder is nagegaan – en dit niettegenstaande verzoekster verklaarde geen bezwaar te hebben tegen een behandeling van haar verzoek om internationale bescherming door de Oostenrijkse instanties – of verzoekster bij een overdracht aan Oostenrijk toegang zal hebben tot een adequate procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Hij hanteerde hiervoor de volgende rapporten:

- het rapport van "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot december 2015, verder ECRE-rapport genoemd;
- een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Anny Knapp, "Asylum Information Database - Country Report - Austria", laatste update op 21 maart 2018, verder AIDA-rapport genoemd.

Verzoekster betwist niet dat zij in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Zij gaat op zich niet concreet in op de voormelde motivering en weerlegt deze op zich dan ook niet.

Verzoekster wijst op een persbericht van UNHCR van 9 mei 2018 met betrekking tot een juridische analyse van ontwerpamendementen in het kader van de asielwetgeving in Oostenrijk. Hierin uit het UNHCR zijn bezorgdheid over verschillende regelgevende voorstellen, waaronder de afname van cash geld en elektronische toestellen van asielzoekers en een verlengde wachtperiode voor vluchtelingen om de Oostenrijkse nationaliteit te kunnen aanvragen.

De Raad stelt allereerst vast dat in het betreffende persbericht het UNHCR stelt dat Oostenrijk actueel een degelijk/betrouwbaar asielsysteem ("solid asylum system") heeft. Het uit evenwel zijn bezorgdheid over bepaalde voorstellen die lijken te zijn gebaseerd op de veronderstelling dat mensen beogen het asielsysteem te misbruiken. Er dient te worden benadrukt dat het slechts voorstellen van wetgeving betreft, waarvan niet blijkt dat deze reeds zijn gestemd of doorgevoerd en waarvan evenmin blijkt dat deze binnenkort in werking zouden kunnen treden. Niets wijst er aldus op dat verzoekster, wanneer zij binnen een korte tijdspanne wordt overgedragen aan Oostenrijk en aldaar een verzoek om internationale bescherming indient, reeds met dergelijke wetgeving zal worden geconfronteerd, en wel

nu deze actueel onbestaande is en niet blijkt dat deze reeds op korte termijn werkelijkheid zal worden. Er blijkt ook niet dat de voorstellen, ook al zijn ze mogelijk discutabel, van een dermate ernst zijn dat ze kunnen wijzen op systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangvoorzieningen waardoor een ernstig en reëel risico ontstaat op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het licht van hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoekster met haar verwijzing naar dit stuk niet dat er actueel een begin van bewijs voorligt van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden of waaromtrent ten onrechte geen verder onderzoek is gevoerd.

Daarnaast is er volgens verzoekster sprake van een gebrekkige toegang tot juridische ondersteuning in het kader van de asielprocedure in Oostenrijk. Zij citeert hierbij uit het AIDA-rapport en stelt dat uit dit citaat volgt dat juridische bijstand niet is gewaarborgd en er sprake is van een structureel probleem. Zij stelt dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

De Raad wijst allereerst op de artikelen 19 tot en met 22 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (Pb.L. 29 juni 2013, afl. 180, 60), die luiden als volgt:

“Artikel 19

Kosteloze juridische en procedurele informatie in procedures in eerste aanleg

- 1. In de in hoofdstuk III bedoelde procedures in eerste aanleg zorgen de lidstaten ervoor dat verzoekers op verzoek kosteloze juridische en procedurele informatie krijgen, die ten minste inlichtingen over de procedure omvat die zijn toegesneden op de bijzondere omstandigheden van de verzoeker. In het geval van een negatieve beslissing inzake een verzoek in eerste aanleg, verstrekken de lidstaten de verzoekers, op verzoek, naast de overeenkomstig artikel 11, lid 2, en artikel 12, lid 1, onder f), verstrekte informatie, ook informatie teneinde de redenen voor die beslissing toe te lichten en uit te leggen hoe de beslissing kan worden aangevochten.*
- 2. Het verstrekken van kosteloze juridische en procedurele informatie is onderworpen aan de in artikel 21 vastgestelde voorwaarden.*

Artikel 20

Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in beroepsprocedures

- 1. De lidstaten zorgen ervoor dat op verzoek kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt geboden in de in hoofdstuk V bedoelde beroepsprocedures. Deze rechtsbijstand en vertegenwoordiging omvat ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg.*
- 2. De lidstaten kunnen ook voorzien in kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging in de in hoofdstuk III bedoelde procedures in eerste aanleg. In dergelijke gevallen is artikel 19 niet van toepassing.*
- 3. De lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep van de verzoeker volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft.*
Wanneer overeenkomstig dit lid een besluit om geen kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging aan te bieden, wordt genomen door een andere autoriteit dan een rechterlijke instantie, zorgen de lidstaten ervoor dat de verzoeker recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel om dat besluit bij een rechterlijke instantie aan te vechten.
Bij de toepassing van dit lid zorgen de lidstaten ervoor dat de rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig wordt beperkt en dat de daadwerkelijke toegang tot de rechter voor de verzoeker niet wordt belemmerd.
- 4. Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging is onderworpen aan de in artikel 21 vastgestelde voorwaarden.*

Artikel 21

Voorwaarden voor het aanbieden van kosteloze juridische en procedurele informatie en van kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging

- 1. De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie wordt aangeboden door niet-gouvernementele organisaties of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten.*
De in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt aangeboden door personen die daartoe door het nationale recht zijn erkend of toegelaten.

2. De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging worden aangeboden:

a) uitsluitend aan diegenen die niet over voldoende middelen beschikken; en/of

b) uitsluitend door de diensten van juridische adviseurs of andere raadslieden die door het nationale recht uitdrukkelijk zijn aangewezen om verzoekers bij te staan en te vertegenwoordigen.

De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging uitsluitend wordt aangeboden in beroepsprocedures overeenkomstig hoofdstuk V voor een rechterlijke instantie in eerste aanleg en niet in verder beroep of bezwaar waarin het nationale recht voorziet, waaronder een nieuwe behandeling of herziening van een beroep.

De lidstaten kunnen ook bepalen dat de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden aan verzoekers die niet langer op hun grondgebied aanwezig zijn op grond van artikel 41, lid 2, onder c).

3. De lidstaten kunnen voorschriften vaststellen betreffende het indienen en behandelen van verzoeken om de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging.

4. De lidstaten kunnen voorts:

a) financiële en/of tijdslimieten instellen ten aanzien van de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en van de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging, mits die limieten de beschikbaarheid van juridische en procedurele informatie en van de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig beperken;

b) bepalen dat de behandeling, wat de honoraria en andere kosten betreft, niet gunstiger mag zijn dan de in het algemeen aan hun ingezetenen verleende behandeling in aangelegenheden die verband houden met rechtsbijstand.

5. De lidstaten kunnen om gehele of gedeeltelijke terugbetaling van de betaalde kosten verzoeken wanneer de financiële situatie van de verzoeker aanzienlijk is verbeterd of indien de beslissing om die kosten te betalen is genomen op basis van door de verzoeker verstrekte onjuiste informatie.

Artikel 22

Recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging in alle fasen van de procedure

1. Verzoekers worden in de gelegenheid gesteld om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als zodanig is erkend of toegelaten, in alle fasen van de procedure, ook na een negatieve beslissing, te raadplegen over met hun verzoek om internationale bescherming samenhangende aangelegenheden.

2. De lidstaten kunnen toestaan dat niet-gouvernementele organisaties overeenkomstig het nationale recht in de in hoofdstuk III en hoofdstuk V bedoelde procedures kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging aanbieden aan verzoekers."

Gelet op hetgeen voorafgaat, dienen de lidstaten ervoor te zorgen dat asielzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder juridisch basisadvies of kosteloze juridische en procedurele informatie. In de beroepsprocedure moet worden voorzien in kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het citeren van het AIDA-rapport, om te besluiten dat er sprake is van structurele problemen in de juridische bijstand, maar zonder dat zij dan concreet uiteenzet waarom de problemen waarvan nog melding wordt gemaakt, wijzen op structurele tekortkomingen die tot gevolg hebben dat een adequate asielprocedure niet langer is gewaarborgd.

In het AIDA-rapport wordt allereerst ingegaan op de juridische bijstand in eerste aanleg. Er kan worden gelezen dat asielzoekers gratis juridisch advies krijgen bij de diensten van de Federale Immigratie- en Asieldienst. Dit kan moeilijk zijn voor asielzoekers die verblijven in afgelegen gebieden of ver verwijderd van deze diensten, maar er blijkt niet dat dit gegeven eraan in de weg staat dat ook deze asielzoekers gratis juridisch advies kunnen krijgen. Er is verder sprake van dat het aanbod aan gratis juridisch advies niet steeds tegemoet komt aan de noden van asielzoekers. Met name een van de organisaties die instaat voor dit gratis juridisch advies, zijnde de organisatie die momenteel de meeste fondsen hiervoor ontvangt, wordt niet beschouwd als zeer toegewijd aan de bescherming van de rechten van asielzoekers en dit omwille van zijn samenwerking met het ministerie van Binnenlandse Zaken. Bij het verlenen van juridisch bijstand dienen zij de asielzoeker evenzeer te informeren over (bijstand bij) vrijwillige terugkeer en hen door te sturen naar projecten voor vrijwillige terugkeer, hetgeen het vertrouwen bij asielzoekers aantast. Hieruit blijkt echter geenszins dat asielzoekers niet in de mogelijkheid zijn om de nodige kosteloze juridische en procedurele informatie te verkrijgen. Er liggen

geen of onvoldoende concrete aanwijzingen voor dat de geboden gratis juridische bijstand ontoereikend is, of de noodzakelijke informatie niet wordt verstrekt – onder meer ook wat betreft de motieven van een eventuele negatieve beslissing en de wijze waarop deze beslissing kan worden aangevochten –, derwijze dat kan worden gesproken van ernstige en structurele tekortkomingen die het adequate karakter van de asielprocedure kunnen aantasten. Er wordt bovendien vermeld dat asielzoekers ook terecht kunnen bij niet-gouvernementele organisaties voor gratis juridisch advies. Het gegeven dat de budgetten van deze organisaties beperkt zijn en dat asielzoekers in afgelegen gebieden moeilijk toegang hebben tot deze organisaties, toont nog niet aan dat verzoekster eventueel ook niet bij hen terecht zal kunnen. Ten slotte wordt er nog melding van gemaakt dat er meestal geen bijstand is gedurende het interview in eerste aanleg. In het licht van de voormelde bepalingen van de richtlijn 2013/32/EU blijkt echter niet dat bijstand tijdens het interview in eerste aanleg een vereiste is om te kunnen spreken van een adequate asielprocedure die voldoende waarborgen inhoudt.

Vervolgens wordt in het AIDA-rapport ingegaan op de juridische bijstand in de beroepsprocedure. Er wordt bevestigend geantwoord op de vraag of asielzoekers in de praktijk toegang hebben tot gratis juridische bijstand in beroep tegen een negatieve beslissing. Dit omvat zowel kosteloze vertegenwoordiging bij de rechtbanken als kosteloos juridisch advies. Samen met een negatieve beslissing in het verzoek om internationale bescherming wordt een beslissing genomen waarbij een juridische bijstandsorganisatie wordt aangeduid die gratis moet optreden. De asielzoeker kan er ook voor opteren een ngo te contacteren die gratis juridische bijstand aan asielzoekers biedt. Deze kunnen hen ook vertegenwoordigen, net als private advocaten. De juridische adviseurs bieden juridisch advies en moeten aanwezig zijn bij het gehoor op de rechtbank indien de asielzoeker dit wenst. Het Grondwettelijk Hof in Oostenrijk heeft op 9 maart 2016 verduidelijkt dat juridisch adviseurs die worden opgeroepen voor het gehoor op de rechtbank de asielzoeker moeten vertegenwoordigen voor de rechtbank, als de asielzoeker dit wenst.

Er wordt, wat de juridische bijstand in de beroepsprocedure betreft, nog melding van gemaakt dat de financiële compensatie voor juridisch advies ontoereikend lijkt. Deze is vastgelegd op een vast bedrag, dat met een bepaald percentage wordt verminderd indien een bepaald aantal bijgestane asielzoekers wordt gehaald. Deze vermindering houdt, volgens het rapport, het risico in dat de betrokken organisaties het aantal bijgestane asielzoekers willen beperken. Er worden geen extra's of verhoogde tegemoetkomingen voorzien voor zaken die meer tijdsintensief zijn, zoals niet-begeleide minderjarigen, vrouwen die zijn misbruikt of andere ernstig getraumatiseerde asielzoekers, hetgeen de kwaliteit van de juridische bijstand negatief beïnvloedt. *In casu* worden geen concrete aanwijzingen voorgebracht dat verzoeksters zaak is te beschouwen als een uitzonderlijke zaak zoals hierboven bedoeld. Verder blijkt uit de informatie in het AIDA-rapport nog niet dat de geboden kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in beroepsprocedures in die mate zou tekortschieten dat deze niet langer beschikbaar is voor asielzoekers of kan worden gesproken van systematische tekortkomingen die een adequate asielprocedure in het gedrang brengen. Hiervoor liggen geen voldoende concrete aanwijzingen voor.

Verder wordt er in het AIDA-rapport nog gewag van gemaakt dat juridische adviseurs geen advocaten moeten zijn en evenmin experts in asielwetgeving. Het volstaat dat zij drie jaar praktische ervaring hebben in zaken van asielrecht indien zij een universitair diploma hebben, of vijf jaar indien zij geen universitair diploma hebben. Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat dit gegeven een kwaliteitsvolle juridische bijstand en vertegenwoordiging in de weg staat.

Er is nog sprake van dat asielzoekers niet zelf kunnen kiezen welke organisatie instaat voor juridische bijstand in de beroepsprocedure en een van de organisaties in het merendeel van de gevallen de asielzoekers niet vertegenwoordigt voor de rechtbank. Ditzelfde rapport stelt echter vast dat in 2017 er een duidelijke verbetering was in het systeem van de juridische bijstand en dat de betreffende organisatie, na een evaluatie, zijn werking verbeterde. Er blijkt dan ook niet dat de eerder vastgestelde problemen met deze organisatie op dit punt zich actueel nog stellen, minstens niet in die mate dat dit een aanwijzing vormt voor structurele tekortkomingen in de asielprocedure.

Het rapport bevestigt verder andermaal dat asielzoekers zich ook kunnen wenden tot ngo's, die hen kunnen bijstaan bij het indienen van een beroep en het neerleggen van schriftelijke stukken en hen kunnen begeleiden en vertegenwoordigen bij het persoonlijk gehoor bij de Federale Administratieve Rechtbank. Verzoekster toont niet aan dat dit voor haar geen optie kan zijn.

In het licht van de voorgaande bespreking toont verzoekster niet aan dat zij in Oostenrijk niet gerechtigd zal zijn op kosteloze juridische en procedurele informatie in de procedure in eerste aanleg en op kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in de beroepsprocedure. Er blijkt niet dat de problemen die zich ter zake nog kunnen stellen van die aard zijn dat deze kunnen wijzen op ernstige en structurele tekortkomingen die maken dat een adequate en kwaliteitsvolle asielprocedure niet langer is gegarandeerd. Het AIDA-rapport bevestigt net uitdrukkelijk dat er gratis juridisch advies wordt geboden in eerste aanleg alsook dat asielzoekers in de praktijk toegang hebben tot gratis juridische bijstand in beroep tegen een negatieve beslissing en dit zowel kosteloze vertegenwoordiging bij de rechtbanken als kosteloos juridisch advies omvat. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat concrete en ernstige aanwijzingen voorhanden zijn dat in Oostenrijk er geen mogelijkheid is tot het doorlopen van een adequate en kwaliteitsvolle asielprocedure en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat zij bij overdracht aan Oostenrijk toegang zal hebben tot een adequate asielprocedure die voldoende waarborgen biedt.

2.3.2.2.5. Wat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers betreft, kan in de bestreden beslissingen het volgende worden gelezen:

“Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 73).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 77). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”

Verzoekster betwist deze motivering niet. Zij brengt geen argumenten naar voor die erop kunnen wijzen dat zij in Oostenrijk geen adequate opvangvoorzieningen zal kunnen genieten.

2.3.2.2.6. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekster met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de asielprocedure en de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit de verschillende gehanteerde bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig is. In de bestreden beslissingen wordt een genuanceerd onderzoek gedaan. Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting de beoordeling in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat “[b]ovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

Er blijkt niet dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk in Oostenrijk.

2.3.2.2.7. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Oostenrijk, moet worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissingen kan hieromtrent het volgende worden gelezen:

“De betrokkene stelde tijdens het verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat

redenenbetreffende haar gezondheid een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.”

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aangeeft deze vaststellingen te betwisten.

In zoverre verzoekster thans betoogt dat haar eerdere tocht vanuit Oostenrijk naar België was ingegeven door het gegeven dat zij in Oostenrijk geen menswaardige behandeling kan verkrijgen en zij er een reëel risico loopt op ‘*indirect refoulement*’, merkt de Raad op dat zulks geen enkele steun vindt in haar eerdere verklaringen tijdens het gehoor op 20 juni 2018. Hierin verklaarde verzoekster dat haar intentie erin bestond naar het Verenigd Koninkrijk door te reizen en dat zij geen bezwaar heeft tegen een behandeling van haar verzoek om internationale bescherming door de Oostenrijkse instanties. Indien verzoekster daadwerkelijk was vertrokken uit Oostenrijk omdat zij vreesde daar niet menswaardig te worden behandeld of er onrechtmatig te worden teruggestuurd naar haar land van herkomst, mag worden aangenomen dat zij hiervan wel degelijk melding zou hebben gemaakt tijdens het gehoor, ook in het kader van een situatie van vasthouding. Verzoeksters betoog op dit punt kan niet overtuigen. Er liggen geen concrete argumenten voor die wijzen op de door verzoekster aangehaalde risico’s.

Op geen enkele wijze toont verzoekster aan dat zij op individuele gronden moet vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Oostenrijk.

2.3.2.2.8. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoon, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Oostenrijk. Een ontoereikend onderzoek ter zake blijkt niet.

2.3.2.2.9. Door huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen beschikt verzoekster verder over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. De Raad heeft echter bij het onderzoek hierboven geoordeeld dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg geen verdedigbare grief heeft aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

2.3.2.2.10. Het middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS